

Sütő Gábor *

Szavak és tettek manapság (LESZ-E MÉG MAGYAR AZ ORSZÁG?)

Rendítsen meg minden magyar hazafit az alcím! Ébressze rá, hogy a kérdés nem túlzó, sarkallja ország- és nemzetmentő szavakra, tettekre, mindenekelőtt a kormány által meghirdetett **„Magyar Magyarország”, mint elérendő cél, állhatatos, áldozatos és tudatos támogatására.** E cél a politikai irodalomban fogalmazódott meg, majd a kormány jelszavaként nem véletlenül vált népszerűvé. A teljesség igénye nélkül alább felsorolt miéértjei ugyanis rég a szemünk előtt vannak, beszédesek, de mintha nem hallanánk, mily sürgetően szólítanak tettekre.

Elsősorban. A nemzetidegenek intézményesült párhuzamos társadalma, betelepülésük zavartalan folytatódása **nemzeti akaratunk ellenére.** A mindezt kifejezetten elősegítő politikai gesztusok következtében országunk, ha egészében még magyar országnak fogható fel, néhány lényeges tekintetben már nem magyar, s ha e gátlástalanul nyomuló nemzetidegen irányzatot nem állítjuk le, már nem is lesz az. Nyugtalanító jelei rég nem képeznek titkot azok előtt, akik, nemzetünket féltve, bírósági és más fenyegetések terhe mellett is ellenszegülnek e vészterhes folyamatnak. Hangsúlyozandó, hogy ezt **nem a jelenlegi kormány idézte elő, hanem elődjeitől örökölte.** Jelszavai után ítélve, igyekszik helyes irányban változtatni rajta, s ezt sok tette bizonyítja. Az utóbbi időben általa hangoztatott *„Nekünk Magyarország az első”, „Magyar Magyarország”* jelszavai a remélhetőnél bizonyosabban jelzik, megvan rá a politikai akarat, s feltehetőleg kidolgozás alatt vannak a módszerei, amelyekkel kezelni kívánja a történelmileg kritikussá vált tényállást.

Másodsorban. A Magyarországgal szemben nyíltan, vagy alattomosan, de a történelem folyamán kezdettől mindmáig ellenségesen viselkedő Nyugat-Európa, jelenleg főleg **az EU brüsszeli központja, élesen szembefordult a nemzeti érdekeinket érvényesíteni igyekvő bel- és külpolitikánkkal, s eszközökben nem válogatva, kifejezetten le szeretne velünk számolni.**

Harmadsorban. Súlyosbítja a helyzetet, hogy az előző két pontban körvonalazott erők hosszú évek óta hálózatot építettek ki az ellenzéki pártokban, egyes civil szervezetekben, tömegtájékoztatási, tudományos és pénzügyi intézetekben, s ezzel harcias belső szövetségeseket intézményesítettek, akik nemcsak nem riadnak vissza a hazaárulástól, hanem célként határozzák meg. Pártjuk, az SZDSZ, a kriptozsidók közé sorolt Antall József és Horn Gyula jóvoltából a hatalomba került, s fő törekvése nemzeti kereteink, államapparátusunk, hatalmi szerveink, gazdaságunk és pénzügyeink szétverése volt, aminek még hosszú ideig isszuk a levét. Történelmünk e legkártékonyabb pártjának utódpártjai és testvérpártjai – a jelenlegi balliberális ellenzéki pártok, sőt a Vona-féle Jobbik is – ma is válto-

zatlanul erre törekednek, képviselőik nyílt hazaárulást követnek el az EU-ban és itthon, s ezt érdemnek állítják be, s Nyugat-Európa, a világalomra törő globális SZDSZ-nek engedelmeskedve, annak is tekinti.

A nemzeti megmaradás parancsa, hogy e körülményekből haladéktalanul le kell vonni a következtetéseket, s a leghatározottabb intézkedéseket kell foganatosítani. A nemzetidegenek panaszkodhatnak, tiltakozhatnak, emlegethetnek bármiféle izmust, a saját népeiktől is elidegenedett európai bürokraták hozhatnak újabb magyarelles határozatokat, a hazaáruló ellenzékiek elpanaszolhatják sirámaikat külföldi szövetségeseiknek, de e parancsot teljesíteni kell. A helytálló szavak elősegítik a tetteket. Bár a szavak cáfolhatók, s a tettek beszélnek cáfolhatatlanul, a „*Magyar Magyarország*” és a „*Nekünk Magyarország az első*” jelszavak azonban azt jelentik – **nemcsak értelemszerűen, hanem gyakorlatilag is azt kell jelentsék** – hogy a magyar nemzeti érdekek, s magyarok az elsők. Senki másnak semmilyen vonatkozásban nem lehet az országban több joga, pláne előjoga. E jelszavaknak önmagukban megvan a politikai jelentőségük, öntudatosító szerepük. Érvényes az a gondolkodásmód is, hogy tettek nélkül a legszebb jelszavak is üres frázisok. Szerencsére látjuk azonban a tetteket: a határainkat védő kerítés, a nemzet határokon átívelő egyesítésének, a népesedési problémának, s a szociális problémáknak a megoldását célzó intézkedés-sorozat, s a magyar tudat erősítése.

A szó fia, a tett embere

A jelen történelmi helyzetben **minden szakterületen** olyan vezetőkre van szükségünk, akik végre törhetetlen magyar nemzeti elkötelezettként egy személyben a szó fiai és a tett emberei. Találunk rá példaképeket; a történelem mindig kitermeli őket. Ami a politikusokat illeti, kevesen akadhatnak, akik ne jönnének zavarba, ha szembesítik szavaival, ígéreteivel, amelyekről nem mondtak ugyan le, de a napi politika gyötrelmes ellentmondásai, idegölő útvesztői, fárasztó, ám halaszthatatlan teendői és döntései már elfeledték velük. Ha emlékeztetik őket, hogy ígéreteiket nem tudták tettekre váltani, önmaguk elcsodálkoznak rajta, hogy bár nem láthatták előre a nyomasztó körülményeket, mégis hogyan járhattak el ily óvatlanul. Azért pedig nem önmagukat, hanem „a rendszert” kárhoztatják, hogy a nemzettől egyre inkább elidegenedő pártjaik nemegyszer hazudozásra kényszerítik őket. („*Nem én léptem ki a pártból, hanem a párt lépett ki belőlem!*”). Márpedig a politikusok, immár úgy kétezer éve, akarva-akaratlanul, de kérlelhetetlenül, napról-napra ilyenfajta ellentmondásos helyzetekbe kerülnek. Szerencsésükre a közvélemény általában elnézi, majd elfelejti mindezt nekik, de nem úgy az ellenzéki társaik.

Minden hasonlat sántít, ám ilyesmi történt Orbán Viktornak az ellenzék által előszeretettel gúnyolt kijelentésével, hogy „*Ne figyeljenek oda arra, amit mondok, egyetlen dologra figyeljenek, amit csinállok!*” Politikai ellenfelei e mondatát majdhogynem tetszés szerint magyarázhatták. Tudatos félremagyarázása miatt kézre eső kiindulási pont, főleg azért, mert

amikor egy újságíró később rákérdezett, megismételte, nem véletlen elszólás volt, változatlanul az a véleménye, hogy **a tettek beszélnek.**

Adódnak kivételes helyzetek, amikor a szavak nemcsak beszélnek, hanem megkérdőjelezik a tetteket. Megdöbrentő példa rá Mirkóczki Ádám Jobbik-szóvivő hírkedtét vált közlése: „*De igazából mi nem azok voltunk, akiknek láttattuk magunkat. Azt is mondhatnám, hogy az a retorika, ami 2010 előtt ment, az volt a nem igaz.*” Bevallják, hazudtak, alakoskodtak akár csak Gyurcsányék, azok álláspontját képviselték, akik ellen látszólag létrejöttek (Erre egyedül Csurka István figyelmeztetett bennünket rögvést a létrejöttükkor). Megfontoltan a legszentebb nemzeti érzéseinkkel játszottak; szavakban és tettekben is, ami főbenjáró bűn és jóvátehetetlen nemzetellenes cselekedet.

A tettek viszont, amelyekre a miniszterelnök utalt a nemzet-hez szólnak, s a 2010 óta megélt gyakorlatunk ismeretében ezt kell elfogadnunk, nem pedig kijelentése értelmezhetőségein éleznünk elmésségünket. Ezzel együtt a politikailag többféleképpen magyarázható kijelentéseket nem lehet meg nem történtenek tekinteni, mert értelem, tartalom húzódik meg mögöttük. Lehet, néha kell is élcélni rajtuk, de ezzel az ügyeket nem visszük előbbre. Ezért bizonyosan **az a helyes és célszerű, ha a szavak egybeesnek a tettekkel.** Sajnos, a rendszerváltás óta több a felelőtlen szó, mint a felelős tett, bár 2010 óta arányuk és összhangjuk kedvezően változik. A feszült történelmi pillanat parancsolóan követel még nagyobb és szigorúbb összhangot közöttük. Ugyanis nemcsak szolgálati, hanem lényegi szerepük van abban, hogy az alcímben megfogalmazott mindegyre égetőbb kérdésre adandó igenlő választ minél előbb körvonalazni tudjuk. Összhangjuknak, vagy összhangjuk hiányának nem elhanyagolható szerepe lehet annak eldöntésében, hogy lesz-e még a történelemben magyar Magyarország. Nem nehéz körvonalazni, ki és mi kell hozzá.

Aki e bonyolult és veszélyes helyzetben nemcsak a szavazófülkében bátor, hanem Brüsszeltől Budapesten át Tusnádig követni és értelmezni tudja a világ változásait, higgadtan, határozottan, a nemzeti érdekeket szem előtt tartva, félelem nélkül kimondja az igazat, ember a talpán, legyen politikus, művész, katona, diplomata, bankár, költő, író, vagy közíró. S ha tetteivel is alátámasztja, történelmünk, ha hagyjuk, hogy továbbra is nemzetidegenek írják, nem, de a kortársai államférfiként fognak emlékezni rája akkor is, ha semmiféle tisztséget nem viselt. Nem szűkölködünk, s most sem szűkölködünk ilyen hazafiakban.

Mivel szemben is szükséges zéró tolerancia?

Politikusok, újságírók, közéleti személyiségek, intézmények, hatóságok folyamatosan, indokolatlanul, untatóan, imamalomként szajkózzák a már hangzásra is zaklató kánont: *zéró tolerancia van az antiszemitizmussal szemben.* **Agymosásuk oly tömény és fenyegető, hogy önmaga szüli az antiszemitizmust.** Ugyanis váltig erre figyelmeztetnek az óvodától kezdve politikán, tömegtájékoztatási eszközökön, sportpályákon át a temetőig mindenhol. Önkényesen, erőszakosan, félelemkeltően átsző-

vik közéletünket, arra kényszerítenek, igyekezzünk feledni, hogy magyarok vagyunk: **az egyetlen lényeges, nehogy antiszemiták legyünk.** Pedig már önmagában is milyen furcsa maga ez az idegen nyelvből indokolatlanul átvett „*zéró tolerancia*” kifejezés. Érthető is, nem is, de leginkább félreérthető. **A tolerancia ugyanis azt jelenti, hogy toleránsnak kell lennünk a másféle véleményekkel szemben, tehát az antiszemitizmussal is.** Csakhogy éppen ellenkező politikai (tulajdonképpen faji) tartalmat magyaráznak bele: kizárólag az antiszemitizmussal szemben nem lehetünk toleránsnak. Tehát akármit is követnek el a szemiták, az őket miatta, vagy bármi más miatt elmarasztaló megnyilatkozásainkkal szemben nem lehet türelmet tanúsítani. Bírálhatatlanok, érinthetetlenek. Ámde hogy miért, meg ki dönti el, mi antiszemitizmus, arra nincs ésszerű magyarázat. Nem is lesz, mert a zsidóságnak az áll érdekében, hogy bármit antiszemitizmusnak nyilváníthasson, mások meghatározását pedig nem fogadja el. E körülmény még érthetlenebbé teszi a csimpaszkodó, kunkorodó zsolozsmát. Mindennek dacára ellenezzük a furakodást, gátlástalan előnyszerzést, erkölcstelenséget, vélemény- és szólásszabadságunk korlátozását, **akárkik részéről jelentkezik.** Mint ahogy érthetetlennek tartjuk, hogy **a nyugat-európai országokban megjelent, s nem csak a muszlimok által keltett valós antiszemitizmussal szemben sem az EU ellenünk hangoskodó vezetői, sem más politikusok nem hirdetnek zéró toleranciát.**

Nem több a megtévesztésnél az sem, hogy az antiszemitázók hol relativizáló, trivializáló, baloldali, új, másodlagos, posztmodern, hol, mint mostanában, ismét modern antiszemitizmusra panaszkodnak. Ismét, mert e kifejezés már több mint egy évszázaddal ezelőtt keletkezett, s vallási szempontoktól független zsidóellenességet jelentett. A változatosság kedvéért most az Izraellel szembeni bármilyen bírálatot próbálják e szófordulattal kivédeni. Szórakoztató színfolt, hogy Heller Ágnes valamennyi kifejezéssel szemben a judeo-demonizálást tartja pontosabbnak. Bibó István is inkább csak tapogatózik, állítván, a jövő úgy alakul, hogy „*az antiszemitizmus ... szükségképpen megszűnik, amint ... a tőkés gazdasági rend megbukik*”. Tavaly pedig, mi más, mint a Tom Lantos Intézet gondozásában már „**Modern antiszemitizmus a visegrádi országokban**” címmel mutattak be tanulmánykötetet, amely a fő hangsúlyt az „*új antiszemitizmusra*” helyezi, s arra a hajmeresztő „tudományos” következtetésre jut, hogy „*az új antiszemitizmus az antiszemitizmus többi formájával összekapcsolódva jelentkezik.*” (Nahát, az elvetemültje!) Megállapítja, a helyzet Csehországban a legkedvezőbb és Lengyelországban a legkedvezőtlenebb. Magyarországon „*az antiszemitizmus formái közül elsősorban a gyűlöletbeszéd jellemző, fizikai atrocitások kevésbé fordulnak elő, mint például Nyugat-Európában*”.

Am ha önmagunk szeretnénk eligazodni, tudnunk kell, a szemita népek az arabok, zsidók, palesztinok, máltaiak és mások. Csakhogy amint elmélyedünk a hazai és a nemzetközi politikai gyakorlatban, rögvest kiderül, **az antiszemitizmus alatt mégis kizárólag a zsidóellenességet értik, ami újabb ellentmondás. Merthogy a magyar úgy érzi, a faji**

megkülönböztetés elleni zéró toleranciának nemcsak a zsidókra, hanem kivétel nélkül mindenkre kellene vonatkoznia. Mégis azt látja, bárki nyugodtan lehet arab-, palesztinellenes, de németellenes, oroszellenes, amerikaellenes, EU-, vagy NATO-ellenes, sőt akár Fidesz-ellenes is, nem minősítik antiszemitának. Ám Izrael- és zsidóellenes semmilyen szín alatt nem lehet, **akkor sem, ha akármilyen nyomós oka van rá,** mert az már antiszemitaizmus. Pedig a XIX. sz. végén Magyarországon létezett Országos Antiszemita Párt, amely a parlamentbe is bejutott. Akkoriban alig hangzott el, hogy demokrácia, ma meg minden második mondatban ott lapul. Így, ha a tettek mezejét nézzük, akaratlanul felmerül a kérdés: csak nem volt nagyobb akkor a demokrácia? **Ma ugyanis már annyira zéró a tolerancia, hogy bármiféle zsidóellenesség, vagy Izrael legkisebb bírálata, akármennyire is megkövetelt a tények fényében, alaptalannak, elítélendőnek minősítendő, sőt törvény bünteti.** Néha még akkor is, ha a nem-zsidók, egyszerűen zsidónak nevezik a zsidót minden hátsó szándék nélkül, hiszen hogy is nevezhetnék másképpen, netán *nem-góznak*? Azt sem indokolja soha senki, milyen alapon kényszerítik ránk e minden népet megalázó faji megkülönböztetést. Idegen szóval: **pozitív diszkriminációt;** még idegenebbela közéletünket uraló **filoszemitaizmust.** Ellenünk irányuló idegen szavak, s következményükként idegen tettek törnek uralomra.

A szavak és a tettek 2010 óta szerencsésen közelednek egymáshoz, ami a kormány érdeme. **Tökéletes egybeesést azonban egyelőre csak egyetlen nemkívánatosan, érthetetlenül szívélyes, nem egyenrangú viszonylatban állapíthatunk meg: a magyar-izraeli, illetve magyar-zsidó kapcsolatokban. Még előfordul az is, hogy a készsleges tettek a szép szavakat is felülmúlják.** Ennek okán e viszonylatokban az idegenszerűségek uralkodnak. Olyannyira, hogy az elhangzó szavak és a véghezvitt tettek egybeeshetnek ugyan, de a várható eredményeket illetően meglepően mást és mást jelentenek a feleknek.

Nincs okunk kétségbe vonni, hogy a magyar kormány nyilván a szokásos jó szándékkal mond és tesz mindent, de Izraelnek a létrehozása óta folytatott rasszista, agresszív, népiertó politikája, a nemzetközi, s az emberi jogok lábba tiprása miatt szavai és tettei tartalmilag, szellemükben, céljaikban ellentétesek a magyar törekvésekkel. Netanjahu pompázatos budapesti látogatását mégis történelminek nevezték. Az Orbán Viktor vezette kormányküldöttség izraeli látogatása kapcsán pedig azt halljuk, hogy Magyarország és Izrael azonos módon látja (szavak) és kezeli (tettek) a nemzetközi kérdéseket. Mindennek okán a kétoldalú kapcsolatok látványos, de mesterkélten felfuttatása, egekig magasztalása a szavazó **(Aki nem külső szemlélő!)** szemében nem esik egybe a „Magyar Magyarország” és „Nekünk Magyarország az első” jelszavakkal. Ez a történelmi tapasztalatok alapján téves, a kölcsönösség alapelvéről elfeledkező politikai ficam. Korábban olyan riasztó jelei is elhangzottak illetékes szájából, miszerint Izraellel szemben *"tisztességes nemzetközi megközelítést szeretnénk kivívni"*. **Holott az ellenkezőjére kellene törekednünk:** elérni, hogy Izrael viszonyuljon végre tisztességesen a nemzetközi joghoz,

az emberi jogokhoz, az ENSZ-határozatokhoz, más országokhoz, hiszen a létrehozása óta folyamatosan és gátlástalanul megsérti azokat. A Martonnyi-féle tüntetően Izrael-barát külpolitika után jó irányban megújult és támogatást érdemlő magyar külpolitika nem bizonyulhat csőlátónak. Az USA-n kívül Izrael melletti hasonló feltétlen elkötelezettséget egyetlen más ország sem vállalt. Szakmai és politikai szempontból egyaránt elfogadhatatlan az a téves irányelv is, hogy Magyarország „*minden kritikát mellőzve fog hozzáállni az amerikai bel- és külpolitikai intézkedésekhez*”. Nem hihető, hogy illetékeseink ne tudnák, az USA és Izrael elszakíthatatlan szövetségesek, akkor is együtt és összehangoltan lépnek, ha kifelé mást mutatnak.

Ne feledjük, **az iszlám bevándorlók betolakodását is az országok elleni amerikai-izraeli katonai és egyéb műveletek váltották ki**, Soros és a mögötte álló erők szervezik, de ezek nem egymástól független, hanem ugyanazon erők. Nem szabad készpénznek venni megjárt ellentéteiket. Ezért, ha egyik oldalról megtesszük a szükséges, helyes és bátor lépést, a biztonságunkat és nemzeti érdekeinket védő kerítés felhúzását, de a másik oldalról nemcsak nem látjuk át az izraeli cselszövéseket, sőt készségesen és látványosan elébük megyünk, biztonságunk és nemzeti érdekeink ellen cselekszünk. Senki ne értse félre, normális kapcsolatokat kell fenntartanunk Izraellel, de nem lehet elfeledni, amit Izrael tett és tesz nemzetközi téren (nemegyszer kifejezetten Magyarország ellen is). Egyenrangú viszonyra kell visszaállítani kapcsolatainkat, nem pedig alárendelni szavainkat és tetteinket az izraeli-zsidó elvárásoknak. Ennek még a látszatát is kerülni kellene. Azt sem feledhetjük, annak idején Izrael és diaszpórája (főszerepben Fekete Jánossal és utódaival) szerves része volt annak a nemzetközi kizsákmányoló csaléteknek, amelynek országunk ma is szenvedő alanya, ők pedig haszonélvezői. A nevünkben felvett, de hozzánk el nem jutott gyilkos kölcsönök rafinált kamatainak törlesztése soha nem ér véget.

Mindezek ismeretében nem kis meglepetést okozott, hogy Izraelről mint *példaképről* esett szó. Volt már példaképünk Németország, vagy a Szovjetunió, s mindkettő megszállt bennünket. E legújabb példakép is erre törekszik, de a diaszpórája, intézményesült ötödik hadoszlopa miatt még veszélyesebb. Szerencsére vannak tapasztalt politikusaink, van saját nézetrendszerünk, nincs szükségünk sem példaképekre, sem külső mércekre. **Az ilyesfajta értékelések azonban megkötik a kormány kezét**; ha hasonló, vagy eltérő helyzetben nem eszerint foglal állást, azonnal megkapja az antiszemita minősítést. Diplomáciailag tagadhatatlan siker, hogy rávettük Netanjahut, dicsérjen bennünket. De az izraeli politikát ismerve, biztosak lehetünk benne, többszörösen megfizettetik az árát. Az előleget már ki is fizettük. Szinte minden Izraelbe látogató politikus tárgyal a palesztin hatósággal is; a magyar küldöttség erről lemondott, ami ismét csak az egyoldalú elkötelezettség benyomását kelti az említett szövetségben. Helyes, ha a diplomáciát jellemzi a rugalmasság, de **a történelmi tapasztalatokhoz ellenjavallt rugalmasan viszonyulni**. Bátor és helyes politika, hogy kiállunk a kereszténység védelmében szavakkal is

tettekkel is. Ám Izrael éppen most kívánja kisajátítani, egyoldalúan a saját politikai fővárosává tenni a kereszténység szülővárosát, legszentebb helyét, Jeruzsálemet.

A magyarság túlélte a trianoni és más nemzetgyilkossági kísérleteket. Tudjuk mivel járnak; sem az EU, sem mások „modern” kísérletét nem lehet félvállról venni, de még úgy értékelni sem, ahogy a minap tette a Népszava, „*igazságosnak és jogosnak*” nevezve a trianoni nemzetgyilkos ország-csonkítást. **A magyar nemzeti érdekek képviseletéhez nincs szükségünk semmiféle idegen elemre, amit a Fidesz-KDNP-kormány nemzetünk által jól fogadott szavai és tettei bizonyítanak.** A történelmi tényeket figyelmen kívül hagyó, a következményekkel nem számoló lépésnek kell tekintenünk Izraelnek már-már bevonását a V4-ekbe is. A V4-ek csak a saját közös erőfeszítéseinek révén juthatnak el a muszlim betolakodás mögött álló erők leleplezéséhez, meggyengítéséhez, s kérdéses, hogy ez érdeke-e Izraelnek. Ezek az erők, Izraellel együtt kíméletlenek voltak velünk szemben. Ha mentegetjük, sőt megmentjük őket, újból nekikezdenek kártékony és veszedelmes tevékenységüknek, s nem lesznek kíméletesek. Csak önálló következetes eljárásunk nyomán válhat mindenki előtt világossá, miért van, hogy a két tűz közé kerülő Merkel, Juncker, Macron és szövetségeseik, köztük Netanjahu, miért kezdtek kissé **Orbán Viktorhoz hasonlóan beszélni, miközben tetteik lényegileg változatlanok.** A régi „latinok” tudták, mi sem feledjük: *Vulpes pilum mutat, non mores.* (A róka csak a szőrét változtatja, nem a természetét). Akárcsak a hivatásos áruló „magyar” ellenzéki képviselők, mint Niedermüller Péter (DK), Jávor Benedek (Párbeszéd), Szanyi Tibor (MSZP), Meszerics Tamás (LMP) és társaik, akik most még az EU-s főnökeiknek említett kisebb szóbeli módosításait sem követik.

Izrael, a hazai és a szerénytelenül nemzetközinek nevezett zsidó szervezetek az elmúlt hónapokban azt is meg kívánták határozni, Orbán Viktor hogyan értékeljen magyar történelmi személyiségeket és eseményeket, vagy Magyarország hogyan kezelje a zsidó diaszpórát. A kapcsolatok nem egyenrangúak akkor sem, ha azt vizsgáljuk, hány vezető magyar politikus zárándokol Izraelbe, és kér bocsánatot az állítólagos antiszemitizmusunkért, mindenféle felhatalmazás nélkül, s annak ellenére, hogy nincs tudomásunk egyetlen megbocsátó szóról sem. Moszkvába, Madridba, Varsóba, vagy Washingtonba nem jutnak el, de Tel-Avivba kötelezően elzárándokolnak, s ha már ott vannak, Jeruzsálembé is, s az előírtnak tűnő hűségesküt is leteszik. Pedig szemünk előtt a példa: egy nép intézményszerű bűnös mivolta, a szüntelen bocsánatkérés, az állandósított történelmi hátrálás Németországban a nemzeti önazonosság elvesztéséhez vezetett. Nemzetidegen személyek és szervezetek ugyanennek az intézményszerűsítését végzik nálunk is. **Ha hagyjuk, a kormány nemzeti irányba mutató intézkedései ellenére is ugyanarra az eredményre vezetnek, mint Németországban.** Merkel 2015 februárjában ötórás látogatást tett Budapesten, ám ennek nagyobb részében magyar partnere nélkül zárt ajtó mögött tárgyalt a magyarországi zsidó szervezetek vezetőivel, mintegy elismerve, hogy államot képeznek az államban. Máskor meg az általa

Németországba önkényesen hívogatott muszlimokkal fényképezkedett. Hol az egyiket, hol a másikat öleli keblére, mintha nem tudná eldönteni, melyiküket szeresse; csak az látszik biztosnak, hogy nem a németeket.

Sajátosan rímel ezzel, hogy a politikusaink következetesen a magyar nemzet részének nevezik a zsidó diaszpórát, de sem zsidó, sem izraeli részről politikailag nem igazolták ezt vissza, ellenkezőleg, minden tekintetben az elkülönülést tapasztalhatjuk. (Bár közös nagyjaink, köztük Radnóti Miklós, Füst Milán, Kálmán Imre, Faludy György és mások szellemi-művészeti téren megtalálták a közös utat). A bölcsőtől a sírig mindenben elkülönülnek, amit végül is nem tekinthetünk természetellenes folyamatnak, mégis az, mert országunkban és rovásunkra folyik. Intézményesült párhuzamos társadalmuk nemrég már saját egyetemét is kapott. (A Zsigmond király Egyetemét, amelyet kihívóan azonnal átneveztek Milton Friedman Egyetemre. Egyes tanárainak egyébként is Orbán-ellenességéről ismert egyetemtől bajosan várhatjuk hát, hogy magyar hazafiakat nevel. Itt szülik majd a rettegők, a hivatásos antiszemitaizók, s a Soros-ügynökök utánpótlását. Kifejezett nemzetellenes tett volt az egyetem átjatszása nemzetidegen kezekbe!) Vannak sajtószervei, tv-csatornája, számtalan emlékhelye, számolatlanul kapja az ingatlanokat és pénzügyi eszközöket, miközben az állami szerveinktől független Tett és Védelem elnevezésű gárdájuk rendszeres havi jelentésekben „*monitorozza*” és büntetni rendeli a magyarok állítólagos antiszemitaizmusát, azaz korlátozza a szólás- és véleményszabadságunkat. Országunk elidegenítésének, elzsidósításának zavartalan folytatódását jelző tettek nem történhetnek a kormány tudta és jóváhagyása nélkül. **A kormány jóváhagyásainak azonban el kell nyernie a társadalom jóváhagyását.** Ízig-vérig magyarnak kell lenni, különben meggyengül a kétharmados támogatás, inoghatnak a beindítandó hosszútávra tervezés alapjai.

A magyarellenes ellenzék mindezek láttán, tapsikolni szeretne örömeiben. De nem teheti, mert önmagát járatná le. Már így is alig képes kigondolni, hogyan viselkedjen, hogy ne tűnjön el a politika színpadáról. Se nem örülhet, se nem bírálhat. Inkább örülne, hiszen az Izraelhez közeledés nem sokban különbözik az ellenzék politikájától, ezért részéről nem is kap, vagy csak nagyon lanyha bírálatot. Viszonylagos hallgatása igent jelent, azaz magyarellenesként fogadja el a szóban forgó fejleményeket. Hallgatása intő jel a Fidesz-KDNP kormánynak.

Mivel tehát nincs ésszerű magyarázat rá, miért került Izrael a közvélekedésünkben privilegizált helyzetbe, a zsidók pedig bírálhatatlanokká, okait illetően azt vélhetjük, hogy egyrészt a diaszpórájának túlhatalma, kiépült párhuzamos társadalma, másrészt a sajátjainknak lappangóból rámenőssé váló filoszemitaizmus szerepelhet közöttük. **A filoszemitaizmus egy cipőben jár a neoliberalizmussal, Magyarországon és globálisan is.** Az egyre aktívabb nemzetközi filoszemita hálózat a neki nem tetssző vélemények, intézkedések esetén azonnal működésbe is lépteti, s egy sor ország, nemzetközi, vagy civil szervezet azonnal rátámad Magyarországra, ahogy az a Soros-féle Közép-Európai Egyetem, a Magyar Tudomá-

nyos Akadémia, vagy bármely izraeli-zsidó érdeket érintő vonatkozásában bekövetkezett.

Mivelhogy naponta halljuk, elgondolkodtató az is, hogy az illetékesek makacsul ragaszkodnak a nemegyszer kifogásolt, nyelvtanilag, politikailag egyaránt értelmetlen „*bevándorló ország*” kifejezéshez. Ha a sokasodó államtitkár-helyetteseknek és államtitkároknak jobb nem jut eszükbe, minimum azt kellene mondani, hogy nem akarunk „**bevándorlók országa**” lenni; mindössze egy „k” és egy „a” betűvel több, s mindenki számára érthető, de nyelvész legyen a talpán, aki értelmet tud belemagyarázni a „*bevándorló országba*”. A szavazók (akik – megismételjük – **nem külső szemlélők**) akaratlanul is arra gondolhatnak, nem a helyes kifejezést alkalmazzák, mert abba eleve beleérthetők az előjogok sokaságát élvező már betelepültek, azaz pontos helyzetelemzés, így sértheti a nemzetidegenek mindenek fölé helyezendő érzékenységét.

A magyar közvélemény ismeri e tényeket, de nem ismeri a magyarázatát. Igaz, magyarázkodnia nem neki, hanem az érintett politikusainak kellene. **Ezúttal ugyanis nem egy mondat értelmezhetőségeiről, hanem létfontosságú tettek értelmezéséről és értékeléséről van szó, ami elől magyar szívvel és lélekkel tilos megfutamodni.** Nem tehetjük, mert a kedvezőtlen világpolitikai és hazai fejlemények mögött, hol faltörő kosként, hol a háttérben, mindig ott található a globális filozemita nemzetellenes erőket. Országunkban is ez a helyzet főleg a kiegyezés óta, 2010-től pedig ugyanők akadályozzák az országépítő munkát, teszik nyugtalanná hétköznapijainkat. A banki, tudományos, politikai, az utóbbi időben az úgy nevezett civil és egyéb kulcspozíciók elfoglalásától, az utcák és terek mélységesen elítélendő filozemita tartalmú országos méretű átnevezéséig mindenhol az ő kezük nyomát láthatjuk. Akadálytalanul, sőt a jelek szerint az illetéktelennek bizonyuló illetékesek támogatásával nyomulnak. Kormányzati, hatósági, közigazgatási, jogi, de még a törvényhozói szerveink is érthetetlenül és felelőtlenül készségesen mennek elébe a legkisebb igényeiknek is. Nem kell jósnak lenni annak megállapításához, hogy **amennyiben a kormány nem akadályozza meg a nemzetellenes tartalmú gátlástalan nyomulást, történelmileg rövid időn belül önmaga is áldozatává válhat.** Ugyanis kirobbanhat a mindent elsöprő szabadságharc, amely ellen, ezen erők kérésére, ismét külföldi katonai beavatkozásra kerülhet sor. Ne feledje senki, 1956-ot is elsősorban a külső és belső nemzetidegen megszállók önérdékű, a nemzeti értékeinktől és érdekeinktől elkülönült magyarellenes politikája váltotta ki. Ezért volt nemzeti felszabadító forradalom. Van magyarázata annak is, hogy legyen szocializmus, vagy kapitalizmus, a nemzetidegenek magyar nemzetet fenyegető intézményesülése nemcsak változatlanul folyik, hanem erősödik.

Mindezek okán, amíg a havi huszonötezer forintos nyugdíjakat nem emelik jelentősen, amíg olyan értesítéseket kézbesítenek, hogy valakiknek a nyugdíját havi ötven (Nem tévedés: 50!) forinttal emelik, amíg súlyos betegeknek hónapokig kell szenvedniük a kórházi várólisták miatt, addig a nemzet nem akar olyat látni, hogy külföldön újítunk fel zsinagógákat pad-

lófűtéssel. Olyat sem, hogy rendbe hozzák a zsidók önmaguk által elhanyagolt hazai, vagy külföldi temetőinek tucatjait, avagy kifejezetten denaturált jellegű sportrendezvények rendezésére jelentkezünk lelkesen, mint a melegolimpia (2012), vagy a nyilvánvalóan rasszista jellegű budapesti zsidó Maccabi olimpia (2019). Ne csak a szavazófülkében, hanem a NER keretében és gyakorlatiasabb módon is gondoskodjunk róla, hogy **aki az ilyen figyelmeztetéseket lekezelően demagógiának, vagy antiszemitizmusnak nyilvánítja, annak ne legyen helye vezető poszton**, akármilyen pozícióba is ügyeskedte fel már magát. Ezek fényében visszatevő, hogy folytatódik az ellenzéki, a kormánnyal szemben ellenséges kulturális, művészeti, tömegtájékoztatói, tudományos és egyéb jellegű, a múlt rendszerből átöröklődött nemzetellenes szervezetek és személyek nemtörődöm pénzélése.

A diaszpórák és a másságok túltengő, nálunk ráadásul túl is táplált érzékenysége sohasem lehet elsődleges, mert elferdíti, majd elpusztítja a nemzetállamot. A jelenlegi ellenzék vezette előző kormányok mindenben kiszolgálták Izraelt és magyarországi diaszpóráját. A Fidesz-KDNP kormány politikájának itt elemzett kibicsaklása azt sejteti, hogy – **legalábbis egyelőre, s ebben a kérdésben** – mintha valakik nem hagynák, hogy az elődjeitől eltérő úton haladjon. Holott a kétharmad birtokában nem kényszerül idegen izmusokra. Ellenkezőleg. **A kulcskérdés ma vitathatatlanul a muszlim hódítás elleni harc**, de egy pillanatra sem lehet szem elől téveszteni, hogy nemcsak a muszlim Korán, hanem a zsidó Talmud is, azaz a szemiták szent könyvei, egyaránt milyen sorsot szánnak a gójoknak, hitetleneknek, keresztényeknek. Már csak ezért sem lehet az antiszemitizmust fő veszélynek tekinteni országon belül. A zéró tolerancia egyébként is tüneti kezelés, hiszen **az antiszemitizmus több ezer éves, egyidős a zsidósággal és egyidős is marad vele. Ezért marad sziklaszilárdan napirenden világszerte, s a zéró toleranciától nem hogy nem gyengül, hanem erősödik.** S hogy mi az a hatalmas erő, amely kiváltja, fenntartja, erősíti? Nem más, mint a gátlástalan szemita nyomulás! Így hát e kiváltó okot kell komolyan venni, nem pedig a következményt fő támadási célpontként a közélet és a tömegtájékoztató központjába állítani. **Mindennek okán a helyes irányelv tehát az, hogy a „Magyar Magyarországot” akarók sem mással, mint a filoszemitiz-mussal szemben alkalmazzanak zéró toleranciát.** A történelmi ok-okozat viszonyt ismerve, bizton állítható, az antiszemitizmus rögvest megszűnik, ahogy a szemita nyomulást és a filoszemitizmust abbahagyják, vagy felszámolják. **De csak akkor!**

A kritikus tömeg

A fizikában létezik kritikus tömeg, amelynek bemesterkedése bizonyos helyre minőségi változást idéz elő a környezetében. Így van ez a társadalompolitikában is. A trójai faló mindenképpen az első esetek közé sorolható. Arra meg mindannyian emlékszünk, a törökök úgy foglalták el Budavárát, hogy kíváncsi turistaként juttatták be a katonáikat. A kijevei Majdan téren már elég volt pár terrorista ügynök, akik lelőttek néhány embert

az egymással szembenálló két tömegben. Szlovákiában, a Visegrádi Négyek egyik kulcsemberének, Ficónak eltávolításához a Soros-ügynökök számára elégnék bizonyult egy kitartó oknyomozó újságíró meggyilkolása. A V4-ek szétveréséhez elegendő lehet Netanjahu minden elképzelhető szempontból indokolatlan bevonása. Netanjahu, akárcsak a Tom Lantos Intézet, az antiszemitizmus szempontjából közelíti meg a V4-eket. Ezért ellenjavallt Izrael illesztgetése a V4-ekhez; nem kellene ebben tüsténkednünk. Országunkban pedig, ahogy a miniszterelnök egyik beszédéből értesültünk, 78% akarja a keresztény kultúra megőrzését. Nem szabad mechanikusan, csak a számok alapján ítélnünk, de a 22% adott pillanatban akár többszörösen is meghaladhatja a kritikus tömeget.

E példák érzékeltetik, hogy a villámgyors internetes tájékoztatás világában viszonylag kis szervezett brancs, egy szerencsétlenül alakuló pillanat alatt könnyedén számunkra kedvezőtlenül billentheti át a helyzetet. Különösen olyan helyeken, ahol a kritikus tömeg sokszorosra már jelen van, sőt kulcspozíciók birtokába juttatták, s tárva-nyitva tartják előtte a kapukat, sőt hisznek neki. Legyünk tudatában, e tények nincsenek összhangban a helyes jelszavakkal, s ez kritikus pillanatban drámaian visszautthat nemzetünkre.

Tudva mindezt, nemcsak a határokat kell tehát megvédeni az idegen betolakodóktól, hanem **kiemelt fontossággal bír az ország belső önazonosságának még hatékonyabb védelme a nemzetidegen befolyásoktól és maguktól a nemzetidegenektől.** Történelmi fontosságú volt déli határunk megvédelem, de önazonosságunk belső védelméről „fentről” vajmi keveset hallani. Pedig „lentől” ezt egyre parancsolóbbnak tartják, s annak ellenére, hogy a kezdeményezéseiket általában leintik. Mint láttuk, a helyes jelszavak szerencsére megszülettek, bőven akadnak méltánylandó szociális tettek is, de az intézményesülő idegen érdekek, a kialakuló párhuzamos társadalom elleni tettek váratnak magukra. Pedig **a nemzet-idegenek belső nyomulása nem kevésbé veszélyes, mint a külső betolakodóké, sőt veszélyesebb, mert sokkal előrehaladottabb állapotban van, célja is azonos: az ország elfoglalása. Annak ellenére, hogy alaptörvényünk és a nemrég elfogadott StopSoros törvény egyaránt kimondja: idegen népesség nem telepíthető be!** Ezzel szemben az idegen betelepülés több formában, de a közvélemény előtt elhallgatva évtizedek óta folyik, s mostanában mintha fel is gyorsult volna. Az efféle betelepülés akkor is törvénytelen, ha egyes politikusok, hatóságok, vagy szervezetek pillanatnyilag hasznosnak, ezért törvényesnek ítélik, ugyanis a legérdekeltettek, **az őslakos magyarok megkérdezése nélkül, s a terhükre folyik.** Mi húzódik meg az alaptörvény semmibevétele mögött? Illetékes hatóságaink gyávasága, lappangó cselekvési képtelensége, vagy tudatos eljárása? Akármelyik, de az eredménye rövid városi sétán is látható, s százféle más módon is érzékelhető.

Ma már oly nagy a keveredés, erőteljes a nemzetidegenek – zsidók, kínaiak, hollandok, németek és mások – csendes betelepülése, a hatóságaink szabotálással felérő elnézése, hogy az alcímben megfogalmazott válassza pillanatnyilag a hangoztatott magyaros politikai jelszavak ellenére

sem lehet egyértelmű választ megfogalmazni. Ez csak annyiban jó jel, hogy a folyamat még nem visszafordíthatatlan, de a tények és e politika ismeretében közel van ehhez. **A megoldáshoz védelmezően kell bírál-nunk és támogatnunk a kormányt. Parancsoló történelmi szükség-szerűség biztosítani, hogy a magyarság a NER kialakult sikeres nemzeti konzultációs rendszerének keretében e kérdésben is kés-lekedés nélkül hallathassa a hangját.**

Érdekes ellentmondások tapinthatók ki abban, hogy a muszlim invá-zióval szembeni politikánk részleges európai sikere elvonja a figyelmet a régóta magyarázhatatlan módon akadálytalanul nyomuló belső nemzetide-geen invázióról, így nyugodtan folytatható, ahogy mindeddig történt is. Ezért az EU-ban elért várható és üdvözlendő további sikerünk ugyanezzel a kettős széttartó hátulütővel járhat. **Ám az éppen ott elért sikerünk bizonyítja, hogy ha félelmetes külföldi nyomulással sikeresen le-hetett szembeszállni, ugyanez könnyebben megtehető belföldön, ahol széles körű nemzeti támogatással lehet számolni.** A másik, számunkra ugyancsak káros ellentmondás, hogy a muszlim betolakodás miatt a zsidók menekülni kezdtek a nyugat-európai országokból. Fő cél-pontjaik USA, Kanada, Izrael, de Magyarország is, s a hatóságok minden-hol szívélyesen fogadják őket. Tehát mindkét folyamat gyorsan és hatéko-nyan gyengíti a magyar Magyarország újrateremtésére irányuló erőfeszí-téseinket. Biztosra vehetjük, hogy a mindebbe jobban belelátó illetékesek sem érzékelik másképpen a helyzetet. Ám nemcsak féltő, hanem a jelek is mutatják, hogy egy részük érzelmileg, s ezért politikailag is másképpen tekint rá, elősegíti, sőt ösztönzi mindkét folyamatot. Ezért is kétséges az alcímbe megfogalmazott kérdésre adható igenlő válasz.

Helyesen és eredményesen harcolunk az EU által a nyugat-európai országokban immár meghonosított No Go zónák és párhuzamos társadal-mak ellen. Folytassuk is, de ez se szolgáljon a figyelem elvonására a saját országunkban megvalósulóban lévő nemzetidegen párhuzamos társada-lomról, a nemzetidegen érdekek szemünk előtt zajló intézményesítéséről a politikában, tudományban, művészetben, oktatásban, s az emberi tevé-kenység szinte minden más szegmensében.

Az illetékesek nyilván másképpen látják a helyzetet, mert más infor-mációik lehetnek, s mert mást hallanak a partnerektől. Ám minderről nem lehet az ismert történelmi tények, az itt felsoroltak és a választók állás-pontjának figyelmen kívül hagyásával dönteni. Önmarcangolóan, de azt a közös következtetést kell levonnunk, ha valóban nem csak a nevében ma-gyar Magyarországot akarunk, a kibicsaklást, emberségesen, a partnerek, az érintettek, különös figyelemmel a potenciális kritikus tömegre, korrekt kezelésével, de ki kell egyenesíteni. Ingadozás és késlekedés nélkül.

Hogyan értelmezzük ezt az egészet?

Mivel alaptalanul kényesnek tartott és óvatoskodóan kerülendőnek beállított, de időszerű sorsdöntő kérdéseket feszegetünk, parancsoló a vi-lágos beszéd. Annál inkább, mert a történelmi tapasztalat szerint, ha nem

beszéljük ki a problémákat, azok robbannak. Még inkább azért, mert az értelmezés monopóliumát ma is a nemzetidegen emlékün nevelkedett felkentek tartják a kezükben, mint a szocializmusban. Bizonyítja ezt Szakács Árpád „*Kinek a kulturális diktatúrája?*” című, időszerűnél is időszerűbb ijesztő fejleményeket szavakba öntő cikksorozata ellen indult elkeseredett magyarellenes támadásuk. Merthogy szerzője rámutat, a kormányt támadó, a nemzeti érdekeket háttérbe szorító, magukat közszereplőnek, művészeknek, tudósoknak tartó, zömükben **Aczél-örökösök és híveik folyamatosan és bőkezűen kapják az anyagi, sőt erkölcsi támogatást, miközben a népben-nemzetben gondolkodó hazafiainknak alig van fóruma, s ismeretlenségre ítéltetnek.**

Mindennek okán, valamint az ellenzéki felháborodást, s netán az esetleges kormányzati nemtetszést, de főleg mea-culpa magyarázkodásként értelmezést megelőzendő, célszerű egyértelműsíteni a főbb szempontokat. Mindenekelőtt, **nem vonható kétségbe, hogy a kormány szavakban és tettekben egyaránt érvényesíti a magyar nemzeti érdekeket.** A nemzetállamok elleni támadások közepette, a hazai és a külső ellenállás ellenére folyamatosan intézkedéseket hoz a védelmükre. De a magyar-izraeli kapcsolatokban és az ettől elszakíthatatlan magyar-zsidó kapcsolatokban hasonló törekvés nemcsak nem érhető tetten, hanem elentétes tendenciák mutatkoznak, talán uralkodnak is. Hiszen arról győzködnek bennünket, hogy lehetünk bármilyen nézetben, csak antiszemita ne legyünk. *A zéró tolerancia az antiszemizmussal szemben* téveszméjével élőknek, különösen a visszaélőknek valamit tudniuk kell azonban. A magyar embernek fájó, hogy **a nemzetidegenek részéről már-már dühögő magyarellenességet még említés erejéig sem veszik észre. Fel sem merül bennük, hogy Magyarországon a magyarellenség ellen kellene zéró toleranciát hirdetniük. Ehelyett idegen, a világnak kellemetlenkedő állam és népség érdekében teszik, s ezt még kifelé is tüntetően hirdetik.** Ki követeli, ki kényszeríti ránk ezt az esze ment eljárást? Merthogy e kifocamodott észjárás nem a magyar nemzet akarata, azt mindenki biztosra veheti. Sőt e kivételező megalázkodás Izrael és a zsidó törekvések előtt, nemcsak magyarellenes, hanem **történelmi távlatokban kárt okoz nekik is, azaz a lényegét tekintve Izrael-és zsidóellenes.** Kiprovokálja azt, amit jogos antiszemizmussal tekintethetünk. Mert van ám ilyen is. Lehet, hogy az antiszemitázók ezt nem tudják, mi azonban nem tehetünk róla, hogy nem veszik észre, vagy kis pillanatnyi előnyök után tülekedve, nem törődnek vele.

Netanjahunál sem azt kell tehát figyelni, amit mond, hanem amit tesz. Nem változtatott Izrael politikáján. Irak szétveretése, Szíria meggyengítése után most arra akarja rávenni az USA-t, hogy „*a világbéke érdekében*” támadják meg Iránt, miközben álszent módon Iránt vádolják azzal, hogy háborút akar. Ezért **Izraellel és Netanjahuval szemben magyar részről nem más, hanem csakis az a tisztességes, ha mindent ellenezzük és akadályozzuk.** Az emberiség és az emberség előbbutóbb helyre rakja őket, ám az évszázados tengernyi figyelmeztetés után, lehet, hogy szép szavak mellett, de ezúttal már nem kíméletesen.

A jelen írás tehát nem a kormány ellen irányul, akkor sem, ha az általános elismerés és közösségvállalás mellett, egyik megkérdőjelezendőnek vélt eljárása miatt szerepel benne **kényszerű, de óvó** bírálat is. Nem szabad ugyanis visszaélnie azzal a körülménnyel, hogy a magyarok nem akarnak a nemzetidegen érdekeket képviselő ellenzéki pártokra szavazni, s esetleges kritikus érzéseik, s gondoljaik ellenére is kitartanak a Fidesz-KDNP mellett. Ám ha egyszer csak megérik, hogy visszaélnek vele, ez az eljárás nagyon visszaüt. Ennek már voltak jelei, és nem csak Hódmezővásárhelyen. Ez az elemzés azonban alapvetően **a kormány helyes politikai jelszavainak a megvalósítását, szavainak és tetteinek egységét és egyértelmű magyar nemzeti tartalmát óhajtja elősegíteni, s erre kívánja ösztönözni az olvasót.**

Orbán Viktortól hallottuk nemrég, hogy „*Magyarország időnként mer magyarul gondolkodni*”, s, hogy „*a jövőt magyarul írják*”. Lelkesítő, megalapozott állítások. Legfőbb ideje, hogy egyszer s mindenkorra magyarul gondolkodjunk, szóljunk és cselekedjünk. **Ehhez nem egyszerűen sürgető, hanem halaszthatatlan az eddigiekhez hasonló sikeres nemzeti konzultáció lefolytatása az itt érintett kérdésekben. Annak reményében, hogy még nem késő a nemzetmentő tettekre.** Nem szívesen, keserű szájjal, de azt a következtetést kell levonnunk, ha ezt nem tesszük, egyszer csak azt vesszük észre, hogy a már nem német Németországhoz, vagy a már nem francia Franciaországhoz hasonlítunk.

Ha az ellenzéknek, a nemzetellenes elemeknek jogában áll a kormány megdöntésére felhívni, tagjainak emberi mivoltát megkérdőjelezni, gúnyolni, sőt Orbán Viktor meggyilkolását tematizálni, valamint magyarellenés álláspontra helyezkedni nemcsak itthon, hanem a nemzetközi szervezetekben is, fura és demokráciaellenes lenne, ha bárki is helytelenítené, hogy mi pedig védelmünkbe vesszük őket. Tragikus tévedés lenne az is, ha a fentieket bárki is támadásként fogná fel. **Óvasként, féltésként, támogatásként értelmezze mindenki.** Az érintettek és érdekelték értsék meg, bármennyire csábító is, az esetleges pillanatnyi előnyökért kulcskérdésben nem tévedhetnek, mert azok javára teszik, akik a hátuk mögött más kérdésekben halomra döntenek az elképzeléseiket, akadályozzák, megtorpedózzák a terveiket, ahogy eddig is tették. Éppen abban kell változást elérni, hogy ezt látva/tudva, emberi jogaikat tiszteletben tartva, de a jövőben ne engedjék nemzetellenes garázdálkodásukat sehol sem, egyetlen kérdésben sem. Nehéz, szerteágazó, kényes feladat, külföld ebbe is bele fog százszor szólni, de a magyar nemzet támogatásával késlekedés nélkül hozzá kell látni, világos szavakban, valós tettekkel, tekintet nélkül bárkire, vagy bármire. A külföldi és hazai nemzetellenes erők, mindig mindenhol a nemzetidegenek szövetségesei, ismét jajveszékelné fognak, de az álláspontunk fokozatosan ugyanúgy elfogadásra kerül, ahogy a migránsok kérdésében is történik. A magyar Magyarország időszerű kérdéseinek felvetése, tisztázása, emberséges és következetes rendezése nemcsak teljes bizonyossággal elősegíti más hazai és nemzetközi gondjaink megoldását, hanem ezen dőlhet el, hogy lesz-e még magyar Magyarország. Nekünk nincs másik hazánk, a nemzetidegeneknek van; miért a miénkre fáj mégis

a foguk? **Életünkről, országunkról, nemzetünk megmaradásáról van szó, ezért e kérdésekben a magyar hazafiak joggal hallatják hangjukat, s mindenkinek azt kell meghallani és követni. Semmit róluk nélkülük!**

* A szerző nyugalmazott nagykövet, köztíró.

(Megjelent a KAPU 2018/8-9 számában)